

Î N C H E I E R E

04 decembrie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Minin Inga împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, intervenient accesoriu Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, Societatea cu Răspundere Limitată „Info Bon” privind obligarea recalculării sumelor percepute ilegal spre achitare, constatarea faptului refuzului în recalcularea plății pretinse ilicit spre achitare, încasarea despăgubirii morale,

împotriva deciziei din 20 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 martie 2017 Minin Inga a depus cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată, împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului, Societății pe Acțiuni „Termoelectrica”, intervenient accesoriu Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, Societatea cu Răspundere Limitată „Info Bon” privind obligarea recalculării sumelor percepute ilegal pentru cotele-părți de la locul de consum al reclamantei, pentru lunile octombrie–decembrie 2016 și ianuarie–aprilie 2017, achitate în mărime de 246,14 de lei, obligarea de a efectua recalcularea pentru plata apei calde aplicate în volum de 32,2 m³ care nu a fost folosită, dar achitată în mărime de 121,06 lei, constatarea faptului refuzului de către pârâți în recalcularea plății pretinse ilicit pentru cotele-părți de la locul de consum al reclamantei, obligarea pârâților de a executa prescripția ANRE nr. 000257 din 26 ianuarie 2017, obligarea pârâților de a achita în mod solidar despăgubirea morală în mărime de 10 000 de lei, pentru nerespectarea și neexecutarea prescripției aplicate și cauzarea suferințelor psihice prin nerezolvarea problemei pe cale amiabilă.

În motivarea cererii reclamanta a indicat că, începând cu luna octombrie 2016 a început să primească facturi pentru serviciile de furnizare a energiei termice, prin care i-au fost înaintate spre plată, după cum i s-a explicat, pentru diferența de apă caldă

între contorul comun instalat pe casă și contoarele instalate în apartamente, cu care nu este de acord, fiind ilegale.

A menționat că la 09 decembrie 2016 a înaintat cerere prealabilă în adresa ÎMGFL nr.16 prin care a solicitat explicarea legalității acțiunilor indicate cu solicitarea recalculării sumelor înaintate spre achitare, iar la 11 ianuarie 2017 a recepționat răspunsul nr. 01-13/1082, prin care s-a explicat că volumul și sumele respective sunt calculate de către SA „Termoelectrica” în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) al Legii cu privire la energia termică și promovarea cogenerării nr. 92 din 29.05.2014, iar drept soluție s-a propus deconectarea de la sistemul de furnizare a apei calde.

A afirmat că un răspuns similar a fost oferit și de SA „Termoelectrica”, prin care s-a susținut că sumele sunt calculate legal, iar deoarece SA „Termoelectrica” nu este în raporturi contractuale cu subconsumatorii, pretențiile urmează a fi înaintate către ÎMGFL nr.16.

A indicat că în urma adresării sale către ANRE a primit răspunsul nr.C201601116 din 31 ianuarie 2017, potrivit căruia nu există nici un temei legal și juridic pentru calcularea și impunerea spre plată locuitorilor mun. Chișinău a volumelor de apă caldă menajeră sub formă de cotă-parte, iar algoritmul specificat contravine legislației pertinente or, în formula calculului stabilit, în baza căruia se efectuează plata, deja este inclus indicele privind pierderile.

A comunicat că ANRE a emis prescripția nr.000257 din 26.01.2017, prin care a obligat SA „Termoelectrica”, să revizuiască și să modifice pct. 1.2.1, 1.4, 2.2.2 din Contractul nr. 6016-C din 01.10.2016 și pct. 1, 3, 16, 17, 18, 19, 20 din compartimentul III al Anexei 2 la contractul menționat și aducerea acestora în concordanță cu prevederile Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contORIZAREA apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19.02.2002. Or, pct. 10 din Regulamentul aprobat nr. 191 din 19.02.2002 prevede, că pierderile lunare de energie termică de la scurgeri și prin sectoarele neizolate ale sistemelor termice interne din blocurile locative se trec la pierderile furnizorului sau gestionarului care le deservesc.

A indicat că, ANRE a invocat faptul, că clauzele contractuale modificate în anexa 2 din Contractul nr. 6016-C din 01.10.2016 încheiat între ÎMGFL nr.16 și SA „Termoelectrica” sunt incluse ilegal de SA „Termoelectrica”, deoarece în acest caz Gestionarul Fondului Locativ este practic eliberat de la obligația de a izola rețelele termice interne din blocurile locative și de a le deservi tehnic.

În consecință toate aceste pierderi de energie termică în rețelele interne din blocurile locative sunt înaintate ilegal spre plată locatarilor blocurilor locative deservite de gestionarul blocului locativ.

A specificat că nici una dintre părțile pârâte nu a prezentat vreo probă pertinentă și concludentă, care ar demonstra că volumul apei calde menajere, furnizată locatarilor blocului în care locuiește și dânsa, în perioada octombrie 2016 – iunie 2017 a fost repartizat corect pe apartamente, reieșind din numărul real de persoane care locuiesc și nu au confirmat că în această perioadă în rețelele de distribuție au avut loc scurgerile. Totodată, pârâții nu au demonstrat că au exclus aceste pierderi din indicațiile contoarelor, precum și măsurile întreprinse de gestionarul blocului locativ pentru depistarea cauzei apariției diferenței dintre volumul de apă caldă menajeră înregistrat

de contorul de la bransamentul blocului în care locuiesc și volumul contoarelor individuale ale locatarilor.

A consemnat că pârâții nu au prezentat nici o probă, care ar demonstra că la efectuarea calculelor și înaintarea facturilor de plată eu au exclus pierderile de energie termică din rețelele interne ale blocului, inclusiv prin sectoarele neizolate, din volumul total al energiei termice înregistrate la contorul comun de evidență a energiei termice, precum și modalitatea de delimitarea a volumului energiei termice utilizate pentru încălzire de volumul energiei termice destinat preparării apei calde menajere. Mai mult, pârâții nu au putut indica nici un temei juridic, care le-a permis includerea în bonul de plată pentru perioada 17.10.2016 - 27.10.2016 a celor 3,2 m³ de apă caldă nefolosită, așa cum până în prezent indicii la contor sunt de 95, iar pârâții au început să indice datele contorului cu 98,2, dovada este prezentată în facturile pentru luna septembrie și octombrie 2016 în care se vede cert eroarea comisă la includerea datelor contorului.

A susținut că odată ce s-a adresat în instanța de judecată, a încetat achitarea sumelor percepute ca cote-părți, iar pârâții continuau să-i calculeze cotele-părți în urma cărora s-a efectuat și o datorie în sumă de 95 de lei. Ulterior, primind factura pentru luna octombrie 2017 a depistat că pârâții au exclus benevol suma cotelor-părți pretinse, însă în instanța de judecată reprezentanții SA „Termoelectrica” nu au găsit o explicație mai dubioasă, decât să explice că această recalculare ar fi fost efectuată de SRL „Info Bon”, pârâții încercând prin aceasta afirmație să inducă instanța în eroare, deoarece pârâții foarte bine cunosc despre faptul, că au încheiat contract de prestări servicii cu SRL „Info Bon”, ultima doar efectuează servicii de introducere a datelor comunicate de SA „Termoelectrica” și ÎMGFL-16 și tipărirea acestor facturi, nefiind împuterniciți de a face de sine careva recalculări.

A relatat că potrivit art. 1422 Cod civil, în urma acțiunilor pârâților i-a fost cauzat un prejudiciu moral ca urmare a nesoluționării pozitive a problemei abordate, pe care îl estimează la suma de 10 000 de lei.

Prin hotărârea din 18 iunie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Minin Inga.

S-a obligat ÎMGFL nr.16 să efectueze recalcularea sumei percepute pentru cotele-părți de la locul de consum al reclamantei, pentru lunile octombrie, noiembrie, decembrie 2016 și ianuarie, februarie, martie, aprilie 2017, achitate în mărime de 246,14 de lei și recalcularea plăților efectuate pentru apa caldă, aplicate în volum de 3,2 m³, în mărime de 121,06 de lei.

În rest, cererea de chemare în judecată declarată de Minin Inga, privind constatarea faptului refuzului de către pârâți în recalcularea plății pretinse ilicit pentru cotele părți de la locul de consum al reclamantei, obligarea pârâților de a executa Prescripția ANRE nr. 000257 din 26.01.2017, obligarea pârâților de a achita în mod solidar despăgubirea morală în mărime de 10 000 de lei, pentru nerespectarea și neexecutarea prescripției aplicate și cauzarea suferințelor psihice prin nerezolvarea problemei pe cale amiabilă, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 20 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins din lipsă de temei, apelurile declarate de reprezentantul Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului, Ghiderman Daniela, la care s-a alăturat SA „Termoelectrica” și SRL „Info Bon”.

S-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 18 iunie 2018, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată declarată de Minin Inga împotriva

ÎMGFL nr.16, SA „Termoelectrica”, intervenient accesoriu Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, SRL „InfoBon” cu privire la obligarea recalculării sumelor percepute ilegal pentru cotele-părți de la locul de consum al reclamantei, pentru lunile octombrie - decembrie 2016 și ianuarie - aprilie 2017, achitate în mărime de 246 lei 14 bani, obligarea de a efectua recalcularea pentru plata apei calde aplicate în volum de 32,2 m³ care nu au fost folosite, dar achitate în mărime de 121,06 de lei, constatarea faptului refuzului de către pârâți în recalcularea plății pretinse ilicit pentru cotele părți de la locul de consum al reclamantei, obligarea pârâților de a executa prescripția ANRE nr. 000257 din 26.01.2017, obligarea pârâților de a achita în mod solidar despăgubirea morală în mărime de 10 000 de lei, pentru nerespectarea și neexecutare prescripției aplicate și cauzarea suferințelor psihice prin nerezolvarea problemei pe cale amiabilă.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată.

A stabilit că prima instanță just a constatat că cererea de chemare în judecată urmează a fi admisă parțial or, pârâții au comis încălcări în facturarea serviciilor furnizate, manifestate prin nerespectarea modului de stabilire a volumelor de apă caldă menajeră consumată specificat la pct. 9 din Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 191 din 19.02.2002.

Instanța de apel a relevat că în acord cu prevederile pct.9 al Regulamentului sus-indicat, se prevede că volumul de apă potabilă și caldă menajeră, consumat lunar de către locatarii unui apartament din blocul locativ sau ai unei încăperi locuibile din cămin pentru consumatorii care dispun de contoare în apartamente, are loc în cazul apartamentelor contorizate, în baza datelor înregistrate de apometrul de apă caldă menajeră instalat la locul de consum corespunzător.

Colegiul a învederat că legislația în vigoare nu prevede posibilitatea înaintării spre plată consumatorului a volumului de apă potabilă și caldă menajeră calculat în baza diferenței înregistrate dintre apometrul instalat la brașamentul blocului locativ și cele instalate la locul de consum din apartamente și cele determinate pentru locurile de consum necontorizate, determinate în contractul încheiat între gestionarul fondului locativ și furnizorul de energie termică ca fiind cotă-parte a fiecărui apartament.

Astfel, prima instanță just a dispus obligarea ÎMGFL nr.16 să efectueze recalcularea sumei percepute pentru cotele-părți de la locul de consum al reclamantei Minin Inga pentru lunile octombrie, noiembrie, decembrie 2016 și ianuarie, februarie, martie, aprilie 2017, achitate în mărime de 246,14 de lei și recalcularea plăților efectuate pentru apa caldă, aplicate în volum de 3,2 m³, în mărime de 121,06 lei. Or, furnizorul nu este îndreptățit de a pretinde încasarea plăților pentru energia termică decât în volumul consumat de consumator, motiv pentru care înaintarea spre plată a sumei nominalizate este contrară Legii, astfel încât aceasta urmează a fi restituită în temeiul art. 1389 alin. (1) Cod civil, pe motiv că a fost încasată în lipsa unui temei legal, situație ce implică necesitatea recalculării plăților respective.

Colegiul a conchis că sunt lipsite de relevanță alegațiile reprezentantului apelantului SRL „Info Bon”, Dogotari Ion că abordarea eronată a situației de fapt,

atrage concluzia greșită de facturare arbitrară a volumelor suplimentare de apă caldă, în lipsa unui consum real înregistrat, fapt ce nu corespunde realității, odată ce întreg consumul înregistrat este limitat la datele preluate de la echipamentele de măsurare, iar formulele de calcul aplicate operează echitabil și nici într-un caz nu depășesc consumul real înregistrat per/bloc or, după cum s-a statuat mai sus, volumul de apă potabilă și caldă menajeră, consumat lunar de către locatarii unui apartament din blocul locativ care dispune de contoare în apartamente, are loc în baza datelor înregistrate de apometrul de apă caldă menajeră instalat la locul de consum corespunzător.

Mai mult, instanța de apel a atestat că apelanții-pârâții, nu au prezentat vreo probă pertinentă și concludentă, care ar demonstra că volumul apei calde menajere, furnizată locatarilor blocului din str.xxx, în perioada octombrie 2016 – iunie 2017 a fost repartizat corect pe apartamente, reieșind din numărul real de persoane care locuiesc și nu au confirmat că în această perioadă în rețelele de distribuție au avut loc scurgerile. La fel, apelanții-pârâții nu au demonstrat că au exclus aceste pierderi din indicațiile contoarelor, precum și măsurile întreprinse de gestionarul blocului locativ întru depistarea cauzei apariției diferenței dintre volumul de apă caldă menajere înregistrat de contorul de la bransamentul blocului în care locuiesc și volumul contoarelor individuale ale locatarilor.

În mod distinct Colegiul a respins ca fiind derizorii afirmațiile din cererile de apel referitor la incompetența ANRE în constatarea faptelor invocate în răspunsul nr. C201601116 din 31.01.2017, adresat reclamantei și în prescripția nr. 000257 din 26.01.2017, prin care a obligat SA Termoelectrica, să revizuiască și să modifice pct. 1.2.1, 1.4, 2.2.2 din Contractul nr. 6016-C din 01.10.2016 și pct. 1, 3, 16, 17, 18, 19, 20 din compartimentul III al Anexei 2 la contractul menționat și aducerea acestora în concordanță cu prevederile Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contORIZAREA apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la sistemele de încălzire și alimentare cu apă aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19.02.2002.

În acest sens instanța de apel a notat că, în virtutea prevederilor art.9 din Legea nr.92 din 29.05.2014 cu privire la energia termică și promovarea cogenerării, ANRE deține competența necesară privind monitorizarea și controlul asupra respectării de către titularii de licențe a condițiilor de desfășurare a activităților licențiate și a prevederilor prezentei legi, inclusiv a celor privind drepturile consumatorilor și calitatea serviciilor prestate, iar Prescripția nr.000257 din 26.01.2017 (f.d.92, 93, vol.1) a fost adoptată în limitele atribuțiilor legale. În această ordine de idei, în opinia instanței de apel, toate argumentele și afirmațiile invocate în cererile de apel sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

La 09 septembrie 2019 ÎMGFL nr.16, în procedura falimentului, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral.

În susținerea recursului a indicat prevederile art. 432 alin. (2), lit. a), b), alin. (4) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel și cea de fond au oferit o încadrare eronată a circumstanțelor cauzei or, este incorect de a menționa că au fost

ilegal facturate, calculate de către apelant și incluse în facturile eliberate intimetei Minin Inga, sumele pentru serviciul „Apă caldă menajeră”.

A menționat că potrivit Hotărîrii Guvernului nr.191 din 19.02.2002, modul de stabilire a volumelor de apă caldă menajeră consumată este similar modulii stabilit pentru apa potabilă, specificat în pct.9 al Regulamentului. Apa caldă menajeră furnizată populației constituie un produs format din combinația a două servicii distincte, apă (livrată de către SA „Apă-Canal Chișinău”) și energie termică pentru încălzirea apei (furnizată de către SA „Termoelectrica”). Respectiv, pentru livrarea respectivului produs, se facturează separat apa și respectiv energia termică necesară încălzirii acesteia. Astfel, este o lacună în legislația națională or, Regulamentul aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002, reglementează doar modul de determinare a volumului de apă caldă nu și modul de determinare a energiei termice necesare încălzirii apei calde menajere, calculată în Gcal.

A susținut că reieșind din obiectul litigiului, anume prestarea serviciului de alimentare cu energie termică, actele normative care urmează a fi aplicate la caz sunt cele care reglementează anume procesul de livrarea a energiei termice.

A reiterat că conform Hotărîrii Guvernului nr.202 din 2002, modul de stabilire a volumelor de apă caldă menajeră consumată este similar modulii stabilit pentru apa potabilă, iar o altă modalitate de repartizare a volumului de apă caldă nu este reglementat de lege. Astfel, în lunile în care diferența respectivă de volum nu se atestă, nu se calculează nici cota-parte per apartament.

A menționat că instanța de fond în mod eronat a concluzionat că formula de calcul prevăzută în conținutul contractului de prestare a serviciului de intermediar la deconectări este contrară prevederilor Hotărîrii Guvernului nr. 191, or Legea nu reglementează nici într-un mod formula de calcul a energiei termice pentru prepararea apei calde și nu reglementează în general serviciul de apă caldă menajeră. Calculele sunt efectuate în baza formulei de calcul specificată în contract după principiul repartizării integrale a consumului de energie termică prevăzut de art. 40 alin. (2) din Legea nr. 92 privind energia termică și promovarea cogenerării.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 20 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 13 august 2019 (f.d. 149, vol. II), lipsind însă date privind recepționarea acesteia de către participanți.

Astfel, recursul declarat la 05 septembrie 2019 de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Cod de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme

de Justiție consideră că recursul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor imputate instanțelor inferioare, o minimă argumentare a criticii în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are

caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în prezenta cauză sunt similare celor indicate în procesul judecării asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ nr.16, în procedura falimentului.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh